

Arrest

nr. 223 375 van 27 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2019 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. BAKI en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 mei 2014 huwt de verzoekende partij te Tunis, Tunesië met mevrouw L. V., van Belgische nationaliteit. Op 23 juni 2014 richt de gemeente Brasschaat een vraag tot advies aan de procureur des Konings te Antwerpen in het kader van het verzoek van mevrouw L. V. om de buitenlandse huwelijksakte te erkennen en over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand. Op 23 juli 2014 verleent de procureur des Konings een positief advies. Op 22 augustus 2014 wordt de buitenlandse huwelijksakte overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

1.2 Op 12 juni 2014 dient de verzoekende partij bij de Belgische ambassade te Tunis een aanvraag tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D) in, met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenote L. V. Op 7 oktober 2014 verleent de procureur des Konings te Antwerpen in dit kader een positief advies. Op 5 november 2014 verleent de procureur des Konings te Antwerpen op grond van bijkomende elementen alsnog een negatief advies aangaande de visumaanvraag. Op 12 november 2014 wordt de visumaanvraag geweigerd. Op 24 augustus 2007, bij arrest nr. 190 866, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3 Op 16 december 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een visum lang verblijf (type D) in, opnieuw met het oog op gezinshereniging met mevrouw L. V. Op 16 juni 2015 wordt ook deze visumaanvraag geweigerd.

1.4 Op 17 februari 2016 dienen de verzoekende partij en mevrouw L. V. een beroep in bij de familierechtbank te Antwerpen tegen de weigering van de Dienst Vreemdelingenzaken tot erkenning van het buitenlands huwelijk, vervat in de in punt 1.2 vermelde beslissing van 12 november 2014 tot weigering van een visum. Bij vonnis van 7 juni 2017 wordt de vordering toelaatbaar verklaard, doch als ongegrond afgewezen. Bij arrest van 25 april 2018 verklaart de familiekamer van het hof van beroep te Antwerpen het tegen het voormelde vonnis ingestelde hoger beroep ontvankelijk maar ongegrond. Op 30 oktober 2018 deelt medewerker D. B. van Burgerzaken Brasschaat aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat het rijksregister, waarin het huwelijk werd vermeld, zal worden aangepast.

1.5 Op 11 september 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als echtgenoot van mevrouw L. V., van Belgische nationaliteit.

1.6 Op 24 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 11 februari 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.09.2018 werd ingediend door:

Naam: S(…)

Voorna(a)m(en): C(…)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Rr: (…)

Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Betrokkene doet een aanvraag in functie van zijn ‘echtgenote’ mevrouw V(…), L(…) ((…)), van Belgische nationaliteit dit overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Voor de concrete bepalingen wordt in art. 40ter verwezen naar art. 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980. Overeenkomstig art. 44 dient de aanverwantschap te worden aangetoond overeenkomstig een geldige akte, die voldoende gelegaliseerd is.

Wij wensen echter, in navolging van het arrest van het Hof van Beroep op 25.04.2018, de huwelijksakte niet te erkennen. Zoals in het arrest is opgenomen:

“Art. 27, §1 van het WIPR bepaalt dat een buitenlandse akte, zoals de huwelijksakte van betrokkene, door België door alle overheden wordt erkend, zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 (wetsontduiking) en 21 (openbare orde-exceptie) WIPR.

Art. 146 bis BW bepaald dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de

echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde”.

Het Hof meent verder dat er concrete aanwijzingen zijn om te stellen dat het hier een schijnhuwelijk betreft gezien de intenties van de man niet oprecht lijken. Het hof somt alle concrete aanwijzingen op en legt daarbij uit waarom deze significant zijn. In het arrest wordt o.a. volgende conclusie getrokken:

“Het is duidelijk dat de man geen leugens schuwt welke ingesteldheid niet terzijde kan worden geschoven. Het verzwijgen van het huwelijk aangegaan tijdens de relatie en de verklaring gescheiden te zijn om een attest van geen huwelijksbeletsel te bekomen, is wel degelijk essentieel. Van haar kant verzweeg de vrouw de beschuldiging van het verhuren van kamers met het oog op prostitutie. Dat dit uit schaamte geweest zou zijn, neemt niet weg dat ook zij essentiële zaken verzweeg. Net als de eerste rechter is het hof van oordeel dat dergelijke flagrante leugens en/of verzwijgingen niet stroken met oprechte bedoelingen van de huwelijkspartners.

(...)

Voormeld geheel van omstandigheden levert ook naar het oordeel van het hof afdoende zekerheid op dat het huwelijk werd afgewend van zijn normale bestemming en oneigenlijk gebruikt werd. De man beoogt met het huwelijk enkel een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en geenszins een duurzame levensgemeenschap tussen hen beiden op te bouwen.

In het licht van art. 18 en art. 21 van het WIPR en het arrest van het Hof, wordt de huwelijksakte dan ook niet als rechtsgeldig erkend. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van de Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“7.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom het huwelijk niet wordt aanvaard terwijl de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk wel heeft aanvaard en overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook niet motiveert waarom er geen rekening wordt gehouden met het feit men reeds een jaar verder is sedert het arrest van het hof van beroep dat uitspraak deed over de vordering tot erkenning. Dat het hof van beroep de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft verplicht om het huwelijk te erkennen, betekent uiteraard niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich zou mogen beperken tot een simpele verwijzing naar een citaat uit het arrest van het hof van beroep. Dat de bestreden beslissing zelf had moeten motiveren waarom het huwelijk van verzoeker dat reeds door elke andere overheid buiten de Dienst Vreemdelingenzaken is aanvaard, niet kan worden aanvaard niettegenstaande verzoeker ondertussen reeds bijna vijf jaar samenleeft met zijn echtgenote en er sprake is van een daadwerkelijk echtelijke levensgemeenschap.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

7.2. Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldeed van artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor artikel 40bis en 40ter Vreemdelingenwet. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat zij het buitenlandse huwelijk niet wensen te erkennen doch gaat er aan voorbij dat verzoeker een Belgisch en geen buitenlandse akte heeft voorgelegd. Om het in België erkende huwelijk teniet te doen, dient een procedure te worden opgestart van nietigverklaring van het huwelijk. Zolang dit niet het geval is, kan verwerende partij niet zomaar voorbij gaan aan het Belgische huwelijk. Zoals de Dienst Vreemdelingenzaken zelf stelt kan elke overheid een buitenlandse huwelijksakte conform artikel 27 WIPR weigeren te erkennen. Aangezien het hier echter gaat om een Belgische akte, dient de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk wel degelijk te aanvaarden zolang het huwelijk niet werd vernietigd.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er tevens ten onrechte van uit dat de verblijfsaanvraag zou zijn gebaseerd in functie van een buitenlands huwelijk terwijl een Belgische akte werd voorgelegd. Zij heeft dan ook afbreuk gedaan aan de zorgvuldigheidsplicht en handelt kennelijk onredelijk. Het huwelijk werd immers bewezen middels een huwelijksakte die werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Verzoeker heeft wel degelijk aangetoond dat hij voldoet aan de bepalingen van artikel 40bis en 40ter Vreemdelingenwet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken door haar handelwijze en gebrekkig onderzoek, kennelijk onredelijk handelt door het verblijf te weigeren en hierdoor het artikel 40bis en 40ter Vreemdelingenwet evenals de zorgvuldigheidsplicht schendde.

De Dienst Vreemdelingenzaken handelt verder op een kennelijk onredelijke wijze en heeft onvoldoende rekening gehouden met alle elementen van het dossier: o.a. het feit dat verzoeker reeds jaren samenwoont met zijn echtgenote en het feit dat hij heden nog slechts een zwakke band heeft met het land van herkomst en een sterke band met België.

De bestreden beslissing schendt dan ook het artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat gelet op het voorgaande en de persoonlijke situatie van verzoeker het kennelijk onredelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijfsrecht van verzoeker heeft geweigerd. Gelet op het voorgaande moet ook worden vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

7.3. Een verwijdering van het grondgebied van verzoeker zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM waarborgt het privé- en familieleven van verzoeker dat hij in België heeft uitgebouwd en verder onderhoudt.

Artikel 8 EVRM : (...)

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn echtgenote met wie hij gehuwd is. Deze familieband is zonder twijfel voldoende hecht. (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Dat verzoeker samen wenst te leven met zijn echtgenote is evident. Dat een terugkeer naar het land van herkomst geen optie is. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een gezinsleven en privéleven heeft opgebouwd en dat de bestreden beslissing er voor zal zorgen dat het onderhouden van het huwelijk tussen verzoeker en zijn echtgenote buitengewoon moeilijk wordt en onmogelijk gemaakt zal worden.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst en dat hij zich wenst te vestigen bij zijn echtgenote. Van de echtgenote kan er niet worden verlangd dat zij verzoeker dient te volgen. Door de bestreden beslissing, verliest verzoeker ook zijn bestaande sociale netwerk.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Hij is zonder enige twijfel geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is disproportioneel. De belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van verzoeker.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

7.4. De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, het artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

2.2 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel ten slotte is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

De verzoekende partij diende op 11 september 2018 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als echtgenoot van mevrouw L. V., van Belgische nationaliteit. Deze aanvraag werd op 24 januari 2019 echter geweigerd door middel van de thans bestreden beslissing. De gemachtigde verwijst hiervoor naar artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat luidt als volgt: *“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.*

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd. (...)”. Hij geeft aan dat overeenkomstig het voormelde artikel de aanverwantschap moet worden aangetoond overeenkomstig een geldige akte, die voldoende gelegaliseerd is. Vervolgens stelt hij dat hij, in navolging van het arrest van het hof van beroep op 25 april 2018, de huwelijksakte niet wenst te erkennen. Hij citeert hierbij uit het voormelde arrest, waarin het hof oordeelt dat er concrete aanwijzingen zijn om te stellen dat het hier een schijnhuwelijk betreft, aangezien de intenties van de man (zijnde de verzoekende partij) niet oprecht lijken. Het hof besluit dat de man met het huwelijk enkel beoogt een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en geenszins een duurzame levensgemeenschap tussen hem en zijn vrouw op te bouwen. De gemachtigde besluit dat de huwelijksakte in het licht van de artikelen 18 en 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), niet als rechtsgeldig wordt erkend.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat het huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw L. V. op 22 mei 2014 werd gesloten te Tunis, Tunesië. Op 22 augustus 2014 werd deze buitenlandse huwelijksakte blijkens het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 2 door de gemeente Brasschaat overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

In een eerste onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom het huwelijk niet wordt aanvaard, terwijl de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk wel heeft aanvaard en overgeschreven in de burgerlijke stand. Ook motiveert de gemachtigde volgens haar niet waarom er geen rekening wordt gehouden met het feit dat men reeds een jaar verder is sedert het arrest van het hof van beroep dat uitspraak deed over de vordering tot erkenning. Dat het hof van beroep de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft verplicht om het huwelijk te erkennen, betekent volgens de verzoekende partij uiteraard niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich zou mogen beperken tot een simpele verwijzing naar een citaat uit het arrest van het hof van beroep. Zij stelt hierbij dat de bestreden beslissing zelf had moeten motiveren waarom haar huwelijk, dat reeds door elke andere overheid buiten de Dienst Vreemdelingenzaken is aanvaard, niet kan worden aanvaard, niettegenstaande zij ondertussen reeds bijna vijf jaar samenleeft met haar echtgenote en er sprake is van een daadwerkelijke echtelijke levensgemeenschap. De verzoekende partij besluit dat de bestreden beslissing derhalve niet steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen belang heeft bij dit onderdeel van het enig middel. Zij verliest immers uit het oog dat de *de plano* erkenning voorzien in artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, dat bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België “door alle overheden [wordt] erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21”, niet langer mogelijk is wanneer de bevoegde rechter zich over de erkenning van de betrokken akte heeft uitgesproken. De Raad wijst in dit verband op artikel 27, § 1, derde lid van het WIPR, dat luidt als volgt: “Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.” De rechterlijke uitspraak heeft, in tegenstelling tot een administratieve beslissing, gezag van gewijsde, en beslecht dan ook definitief de vraag of de buitenlandse authentieke akte al dan niet wordt erkend (cf. K. VANVOORDEN, “De erkenning door Belgische overheden van buitenlandse akten inzake de burgerlijke staat: tegenstrijdige beslissingen”, *T.Vreemd* 2008, (11) 12; T. KRUGER en J. VERHELLEN, “De erkenning in België van buitenlandse familierechtelijke akten”, *T.Vreemd* 2006, (278) 285). In casu dienden de verzoekende partij en mevrouw L. V. op 17 februari 2016 in toepassing van het voormelde artikel 27, § 1, derde lid een beroep in bij de familierechtbank te Antwerpen, nadat de Dienst Vreemdelingenzaken in een beslissing van 12 november 2014 tot weigering van een visum had geweigerd de buitenlandse huwelijksakte te erkennen. Bij vonnis van 7 juni 2017 werd deze vordering weliswaar toelaatbaar verklaard, maar vervolgens als ongegrond afgewezen. Bij arrest van 25 april 2018 verklaarde de familiekamer van het hof van beroep te Antwerpen het tegen het voormelde vonnis ingestelde hoger beroep ontvankelijk maar ongegrond. Bijgevolg werd de buitenlandse huwelijksakte van 22 mei 2014 door het voormelde arrest definitief niet erkend.

De Raad wijst erop dat het hof van beroep in zijn arrest van 25 april 2018 ook zelf uitdrukkelijk wijst op de verhouding tussen de *de plano* erkenning door elke overheid en de rol van de rechter (p. 8, nr. 10 van het arrest):

“Het gegeven dat het openbaar ministerie voorheen positieve adviezen gaf en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brasschaat de huwelijksakte heeft overgeschreven doet geen afbreuk aan de mogelijkheid voor dit hof om een toetsing met volle rechtsmacht te doen van het verzoek van appellanten tot erkenning van hun huwelijk(sakte).

Centraal bij de vraag naar de bevoegdheid inzake de erkenning van buitenlandse huwelijksakten staat artikel 27 §1 lid 1 WIPR. Dit artikel bepaalt dat (...). Het is precies doordat elke overheid bevoegd is om buitenlandse akten de plano te erkennen dat er tegenstrijdige beslissingen kunnen ontstaan.

Het hof wijst echter op het precaire karakter van de beslissingen van de verschillende overheden en de centrale rol voor de rechter die in geval van tegenstrijdige beslissingen de knoop doorhakt. In dit verband dient te worden verwezen naar artikel 27 §1 laatste lid WIPR waar is bepaald dat (...). In dit

opzicht konden appellanten er niet redelijkerwijze van uitgaan dat hun huwelijk inmiddels in de Belgische rechtsorde erkend was.

Beslissingen van een administratie hebben overigens geen gezag van gewijsde aangezien dit prerogatief is voorbehouden voor jurisdictionele beslissingen."

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet langer kon overgaan tot een *de plano* niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, maar zich slechts kon beperken tot de vaststelling dat een definitieve niet-erkenning van deze huwelijksakte voorligt, op grond van een rechterlijke beslissing met gezag van gewijsde. De verzoekende partij voert dit echter niet aan, zodat deze vaststelling – gelet op de beperkte bevoegdheid die de Raad heeft wanneer hij optreedt als annulatierechter – niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Bovendien zou de verzoekende partij hoe dan ook geen belang hebben om deze onregelmatigheid aan te voeren, aangezien deze geen afbreuk kan doen aan het feit dat sprake is van een niet-erkende huwelijksakte, waardoor de verzoekende partij niet kan worden beschouwd als de echtgenoot van een Belg, zoals vereist door de artikelen 40ter, § 2, eerste lid, 1° *juncto* 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Om dezelfde reden kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar betoog dat de gemachtigde bij zijn beslissing om de huwelijksakte niet te erkennen de formele of materiële motiveringsplicht zou hebben geschonden, of met bepaalde omstandigheden geen rekening zou hebben gehouden. Dit onderdeel van het enig middel kan dan ook niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde er ten onrechte van uitgaat dat zij niet in aanmerking komt voor de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. Zij zet uiteen dat de gemachtigde stelt dat hij het buitenlandse huwelijk niet wenst te erkennen, doch eraan voorbijgaat dat zij een Belgische en geen buitenlandse akte heeft voorgelegd. Volgens de verzoekende partij moet, om het in België erkende huwelijk teniet te doen, een procedure van nietigverklaring van het huwelijk worden gestart, en kan de gemachtigde, zolang dit niet het geval is, niet zomaar voorbijgaan aan het Belgische huwelijk.

De Raad stelt voorafgaandelijk vast dat de bijlage 19ter van 11 september 2018 en de in dat kader neergelegde stukken zich niet in het administratief dossier bevinden. Het administratief dossier bevat immers slechts de e-mails van de gemeente Brasschaat waarin deze documenten aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden overgemaakt. In de e-mail van 24 september 2018 werden blijkens de inhoud ervan en de opsomming van de bijgevoegde stukken onder meer de bijlage 19ter en de "huwelijksakte" overgemaakt. Uit deze laatste bewoording kan niet worden afgeleid of de verzoekende partij de Tunesische huwelijksakte heeft voorgelegd of de als stuk 2 bij het verzoekschrift gevoegde stukken, met name de overschrijving van het huwelijk en de Tunesische huwelijksakte in de Belgische registers van de burgerlijke stand en een Belgisch uittreksel uit deze overgeschreven huwelijksakte. Zoals verder zal blijken, doet het echter niet ter zake of de verzoekende partij de Tunesische akte of de Belgische documenten heeft voorgelegd, aangezien dit onderdeel van het enig middel hoe dan ook alle grondslag mist.

De verzoekende partij kan immers niet voorhouden dat zij zich op een ander huwelijk zou beroepen dan het op 22 mei 2014 in Tunesië afgesloten huwelijk met mevrouw L. V. Dat deze buitenlandse huwelijksakte op 22 augustus 2014 door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brasschaat werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand en dat de verzoekende partij bij haar aanvraag een uittreksel uit deze registers zou hebben voorgelegd, maakt niet dat sprake zou zijn van een Belgisch huwelijk en een Belgische huwelijksakte. De overschrijving in de registers van de burgerlijke stand is het gevolg van de door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brasschaat doorgevoerde *de plano* erkenning van de Tunesische huwelijksakte, en heeft op generlei wijze tot gevolg dat het in Tunesië aangegane huwelijk van de verzoekende partij en mevrouw L. V. een in België aangegaan huwelijk zou zijn geworden. Bijgevolg is het voor de vraag of de verzoekende partij een 'echtgenoot' van een burger van de Unie (*in casu* een Belg) is en zich dus kan beroepen op het verblijfsrecht voorzien in de artikelen 40ter, § 2, eerste lid, 1° *juncto* 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, wel degelijk relevant of de buitenlandse huwelijksakte al dan niet kon worden erkend. Zoals reeds meermaals aangegeven, is er *in casu* sprake van een definitieve niet-erkenning van deze akte. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat sprake is van "het in België erkende huwelijk" dat enkel door de nietigverklaring ervan kan worden tenietgedaan.

Ook dit onderdeel van het enig middel kan niet worden aangenomen.

In een derde onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde door haar handelswijze en gebrekkig onderzoek kennelijk onredelijk handelt door het verblijf te weigeren. Zij stelt dat op onvoldoende wijze rekening is gehouden met alle elementen van het dossier, zoals het feit dat zij reeds jaren samenwoont met haar echtgenote en dat zij heden nog slechts een zwakke band heeft met het land van herkomst en een sterke band met België.

De Raad kan ook in dit kader slechts vaststellen dat de verzoekende partij geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel. Zelfs al zou de gemachtigde kennelijk onredelijk en onzorgvuldig hebben gehandeld, de verzoekende partij kan slechts beroep doen op de artikelen 40ter, § 2, eerste lid, 1° *juncto* 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, wanneer zij kan beschouwd worden als de echtgenoot van een burger van de Unie (*in casu* de Belgische mevrouw L. V.) en bijgevolg wanneer daadwerkelijk sprake is van een huwelijk. Door de niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en dus van het buitenlands huwelijk, is er geen sprake van een huwelijk en zijn de voormelde artikelen dan ook niet aan de orde. Ook dit onderdeel van het enig middel kan niet worden aangenomen.

In een vierde onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats stelt de Raad vast dat de verzoekende partij aanvoert dat haar verwijdering van het grondgebied een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing stelt in haar hoofding echter uitdrukkelijk dat het een weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft, *“zonder bevel om het grondgebied te verlaten”*. Van enige verwijdering ten gevolge van de thans bestreden beslissing is dan ook geen sprake, zodat dit onderdeel van het middel in deze mate feitelijke grondslag mist.

In de mate dat de verzoekende partij wenst voor te houden dat de bestreden beslissing op zich een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt, wijst de Raad op het volgende.

Vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM, moet worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (*cf.* EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich vooreerst beroept op een gezinsleven met mevrouw L. V.

De Raad wijst in dit verband erop dat uit vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel is beperkt tot het kerngezin en dat het EHRM nagaat of er een voldoende

‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. De gezinsband tussen partners wordt verondersteld. *In casu* moet echter worden vastgesteld dat het hof van beroep op 25 april 2018 het volgende heeft vastgesteld (p 11, nr. 16): “Voormeld geheel van omstandigheden levert ook naar het oordeel van het hof afdoende zekerheid op dat het huwelijk werd afgewend van zijn normale bestemming en oneigenlijk gebruikt werd. De man beoogt met het huwelijk enkel een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en geenszins een duurzame levensgemeenschap tussen hen beiden op te bouwen.” Ook de gemachtigde citeert uitdrukkelijk deze passage van het voormelde arrest. Uit deze vaststelling blijkt dat het hof van beroep oordeelde dat de verzoekende partij met het huwelijk geenszins beoogt een duurzame levensgemeenschap tussen haar en mevrouw L. V. op te bouwen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welke manier zij in deze omstandigheden aanneemt dat sprake zou zijn van een voldoende hecht gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, en welke “voldoende elementen” zouden toelaten om aan te nemen dat zij in België een gezinsleven met mevrouw L. V. heeft opgebouwd. De Raad benadrukt nog dat het hierbij niet uitmaakt of de verzoekende partij en mevrouw L. V. kunnen worden beschouwd als echtgenoten of als ongehuwde partners. In beide gevallen vereist het voormelde artikel 8 immers een daadwerkelijk gezinsleven.

Daarnaast geeft de verzoekende partij nog aan dat er voldoende elementen zijn die toelaten aan te nemen dat zij in België een privéleven heeft opgebouwd. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welke elementen zij precies doelt. Zij verwijst weliswaar naar het verlies van haar “bestaande sociale netwerk” en naar het feit dat zij “zonder enige twijfel” geïntegreerd is in de Belgische samenleving, maar zij laat na dit op enigerlei wijze te staven. Met deze loutere beweringen kan zij het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk maken.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij een gezins- en privéleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg kan zij ook niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging in dit gezins- en privéleven zou uitmaken. Aangezien de verzoekende partij een gezins- en privéleven in de zin van het voormelde artikel 8 niet aannemelijk kan maken, kan zij ook de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maken.

Bijkomend wijst de Raad er nog op dat, zelfs al zou sprake zijn van een gezins- en privéleven in de zin van het voormelde artikel 8, de verzoekende partij geenszins uiteenzet, laat staan aantoon, op grond waarvan zij aanneemt dat de gemachtigde haar het gevraagde verblijfsrecht als familielid (*in casu*: echtgenoot) van een burger van de Unie louter op grond van artikel 8 van het EVRM zou moeten toekennen, wanneer zij op grond van haar niet-erkende huwelijk niet als een familielid (*in casu*: echtgenoot) van een burger van de Unie kan worden beschouwd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE